

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus Cl. De Satisfactione Sacramentali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

CASUS CI.

De Satisfactione Sacramentali.

Onesius Confessarius 1. quandoque imponit pœnitentibus opera aliàs debita. 2. Aliquando nihil. 3. Quandoque pœnitentiam publicam, perpetuam, improporionatam. 4. Quam pœnitentes vel non acceptant, vel ex parte omittunt. 5. Vel persolvunt per alium absque reflexione ad Sacramentum. 6. Vel diu differunt, non implent die statuto. 7. Vel ejus obliviscuntur. 8. Vel permutant, aut mutari faciunt à Confessario. Pro Resolut.

QUÆR. Quid circa satisfactionem Sacramentalem?

1. Seqq. 1. Per satisfactionem hîc intelligitur passiva seu pœnitentia à Confessario injuncta, quæ debet esse opus pium, laboriosum, pœnale & medicinale, præservans à relapsu; & quanivis per se imponi possit opus ex alio præcepto debitum, v.g. Missa die festo; id tamen sine causa fieri non debet, ne pœnitentiæ vilipendantur; effectus pœnitentiæ est remissio pœnæ temporalis ex opere operato, est ejusmodi satisfactio pars integralis Sacramenti, in vim ejus operatur, ideoque plus valet modica pœnitentia à Confessario imposita, quàm magna spontè assumpta, Palud. Laym. c. 15. n. 14.

2. Confessarius per se loquendo obligatur sub mortali imponere pœnitentiam, eamque

R. D. Jansen Pars II.

pœnalem & medicinalem pro qualitate pœnitentis ejusque criminum, Trid. sess. 14. de pœnit. c. 8. Ratio est, quòd Confessarius vi officii sit Judex & Medicus; ergo tenetur malefacta vindicare, & morbis animæ obviare, quod fit per pœnitentiam congruam. Dixi, per se loquendo; nam si pœnitens ob angustias mortis vel aliter nullam pœnitentiam implere possit, eam quis frustra imposeret; in dubio injungendum est minimum quid, v.g. ut corde vel voce exprimat nomen JESU, aut internè suspiret ad DEUM, offerat dolores infirmitatis, &c. Aliqui dicunt, non opus esse pœnitentia, si pœnitens lucretur Indulgentias plenarias, vel Jubilæum, aut sit perfectè contritus; sed oppositum est tenendum: nam præterquam quòd incertum sit, an plenè quis lucretur Indulgentias, vel habeat contritionem sufficientem ad delendas omnes pœnas temporales; Sacramentum sine pœnitentia non erit integrum, cum satisfactio sit ejus pars integralis ex institutione Christi requisita. 3. Pœnitentia debet esse proportionata peccatis, & pœnitenti non nimis gravis, ne pœnitens desperet, neque nimium levis, ne contemnat, & gravitatem suorum scelerum non agnoscat. Trid. his formali-
libus

U

libus

libus l. cit. *Debent Sacerdotes Domini, quantum Spiritus & prudentia suggestit, pro qualitate criminum & pœnitentium facultate salutare & convenientes satisfactiones injungere, nisi forte peccatis conniveant, & indulgentias cum pœnitentibus agant, levissima quadam opera pro commissis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur; habeant prae oculis, ut satisfactio, quam imponunt, non sit tantum ad novae vitae custodiam & infirmitatis medicamentum, sed etiam in peccatorum praeceptorum vindictam & castigationem; attamen ceteris paribus satius est excedere in misericordia quam severitate; non debet imponi pœnitentia publica, nisi forte aliter publicum scandalum reparari non possit; neque pœnitentia perpetua, quamvis levis, v.g. indies tria Pater & Ave, quia per talem nunquam obtinebitur integritas Sacramenti, nec tenebitur pœnitens eam acceptare utpote irrationabilem; optimum erit pœnitenti imponere, ut in ea materia absteat à licitis, in qua perpetravit illicita, v.g. divitiis, avaris, injustis optima satisfactio est elemosina, quia pecunia talibus est causa pravorum affectuum; caveat tamen Confessarius, ne sibi aut suis elemosinam applicari velit, aliàs seipsum de avaritia suspectum reddet; contra peccata carnis valent macerationes corporis, jejunia, cilicia, vigiliae, &c. contra iracundiam, odium, invidiam, &c. proderunt humiliationes, petitiones veniae, actus charitatis erga proximos; contra acediam & omne vitium juvat frequens con-*

fessio & Communio, examen vespertinum & diurnum, quotidiana & saepe repetita proposita cum dolore. 4. Pœnitens tenetur, per se loquendo, suscipere & persolvere pœnitentiam à Confessario rationabiliter impostam; ratio est, quia Confessarius eam ut iudex iuste imponit, & Sacramentum sine ejus persolutione non est completum; ergo pœnitens tenetur eam persolvere, adeò ut omittens gravem materiam pro mortalibus impostam, v.g. confessionem, Communionem, septem Psalmos Pœnitentiales, Rosarium, jejunium, Officium B. Virginis, &c. peccet mortaliter, nisi forte simul decem vel plures Communionem aut Rosaria imponerentur; tunc enim unum omittere probabiliter est tantum veniale, quia unum respectu decem videtur pars exigua; quòd si quis omittat pœnitentiam levem impostam pro mortalibus, vel etiam gravem impostam pro venialibus aut mortalibus ritè confessis, peccat tantum venialiter, est communis; & ratio primae partis est, quòd materia levis ex communi sententia non sit capax gravis obligationis. Secunda pars inde probatur, quòd iudex debeat pœnam commensurare delicto; si ergo delicta sint venialia, etiam obligatio ad pœnitentiam debet esse venialis. 5. Pœnitens per se loquendo debet pœnitentiam persolvere in propria persona, & quidem cum intentione satisfaciendi, seu cum aliqua reflexione ad Sacramentum & impositionem Confessarii, ex communi

ramen non requiritur status gratiæ; prima pars patet ex Propositione 15. ab Alex. VII. damnata: *Pœnitens propria auctoritate sibi substituere potest, qui loco ipsius pœnitentiam impleat. Dixi, per se loquendo*; nam si Confessarius consentiat, aut opus ab alio factum censeatur fieri ab ipso pœnitente, ut eleemosina data per servum, pœnitentia per alium impleri potest. Secunda pars probatur, quia satisfactio est pars integralis Sacramenti: ergo debet fieri cum reflexione saltem virtuali ad Sacramentum. Tertia pars constat ex usu timoratorum, qui nullam sibi conscientiam faciunt ex hoc, quod pœnitentiam persolvant in mortali, nec assignari potest ulla lex in contrarium. 6. Si Confessarius nullum tempus determinavit, debet pœnitentia impleri primâ occasione, quâ commodè potest. Differre pœnitentiam medicinalem sine causa ad medium annum, juxta communem est mortale; purè pœnalis seu vindicativa saltem ad mensem differri potest sine mortali, quia non videtur Confessarius ad hanc aded strictè velle obligare; quod si pœnitentia imponatur cum determinatione diei, v. g. jejunium in vigilia alicujus Sancti, expirante die non expirat obligatio, nisi Confessarius substituerit aliud opus faciendum

casu, quo primum tempore præfixo non persolveretur, quia præsumi non potest, quod Confessarius velit Sacramentum manere incompletum, quod fieret, si desineret obligatio omnis pœnitentiæ. 7. Qui oblitus est pœnitentiæ, debet, si potest, interrogare Confessarium, si non possit, non tenetur de novo confiteri eadem peccata, quia ab iis est directè absolutus, & talis obligatio sufficienter probari non potest, sed satis est confiteri negligentiam, si quæ intercurrit. 8. Pœnitens non potest spontè pœnitentiam mutare, sicut reus non potest mutare pœnam à judice impositam, nec subditus mutare præceptum Superioris; aliàs enim die festo loco Missæ possem jejunare, sed pœnitens est reus & subditus in judicio Sacramentali: ergo neque hoc potest secundus Confessarius, nisi de iisdem peccatis pœnitentem audiat, quia judex non potest agere super causa sibi incognita, & ad judicium suum non perlata; potest tamen id Confessarius primus, modò peccatorum (pro quibus pœnitentiam imposuit) adhuc meminerit in confuso, quia judex, qui pœnam imposuit, potest agere de ejus impletione vel mutatione.

